

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **L. T. N.**, narozená dne X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem L.,
zastoupená Mgr. Petrou Lukšíkovou, advokátkou,
sídlem Šermířská 2378/5a, 169 00 Praha 6,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2021, č. j. MV-100563-5/SO-2021

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2021, č. j. MV-100563-5/SO-2021 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 5. 2021, č. j. OAM-34816-13/DP-2019 se zrušuje.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Petry Lukšíkové, advokátky.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 22. 8. 2021 k Městskému soudu v Praze žalobu datovanou téhož dne. Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 30. 8. 2021 předmětnou žalobu postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Plzni, jako soudu místně příslušnému. Předmětný spis byl Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručen dne 14. 9. 2021.
2. Žalobkyně se předmětnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2021, č. j. MV-100563-5/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 6. 5. 2021, č. j. OAM-34816-13/DP-2019 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť žalobkyně neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Žalovaná dále uvedla, že prvostupňový orgán rozhodl o zastavení správního řízení, aniž by pro takový postup byly splněny zákonné podmínky, a rozhodnutím žalované pak tato nezákonnost zhojena nebyla. Žalobkyně dále sdělila, že dne 14. 10. 2019 podala k prvostupňovému orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem. Její žádost byla následně prvostupňovým orgánem zamítnuta a k odvolání žalobkyně žalovaná následně rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání a rozhodnutí, když mj. uvedla, že nevyhověním žádosti žalobkyně by bylo nepřiměřené s ohledem na § 174a zákona o pobytu cizinců.
5. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo konstatováno, že žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželem bylo zamítnuto, neboť žalobkyně nesplnila účel pobytu, pro který bylo povolení vydáno. Bylo zjištěno, že žalobkyně se rozvedla v době platnosti pobytu se svým bývalým manželem a následně uzavřela manželství se svým nynějším manželem dne 19. 1. 2018.
6. Žalobkyně považovala prvostupňové i napadené rozhodnutí za nesprávné hlavně z důvodu, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Lze se důvodně domnívat, že správní orgány obou stupňů se nedostatečně vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí, neprovedly prakticky žádné zjištění za účelem zjištění skutečného stavu věci ve vztahu právě k přiměřenosti rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v důsledku vydání napadeného rozhodnutí je fakticky ukončen pobyt žalobkyně na území ČR a přiměřenost zamítavého rozhodnutí je jedním ze zásadních kritérií, bylo nanejvýše důvodné učinit náležitá zkoumání za účelem posouzení přiměřenosti takového rozhodnutí. Prvostupňový orgán však žádná zkoumání neprovedl, když vyšel toliko z údajů, uvedených žalobkyní v žádosti o prodloužení povolení k

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pobytu. Správní orgán je však povinen vážit kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, čímž se však správní orgán ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Rozhodnutí je tedy v otázce přiměřenosti nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

7. Žalobkyně uvedla, že v současné době pobývá na území ČR se svým manželem a nezletilou dcerou (oba v rámci povolení k trvalému pobytu). Žalobkyně má s bývalým manželem další dítě, vůči kterému má soudem stanovenou vyživovací povinnost. V části žaloby, v níž odůvodňovala svůj návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, žalobkyně blíže specifikovala, že na území ČR žije již od roku 2012, vybudovala si zde funkční zázemí, jak sociální, tak i pracovní, nedopustila se trestné činnosti. Žalobkyně má se svým bývalým manželem syna T. C., narozeného dne X, vůči kterému má vyživovací povinnost. Ačkoli s ní syn nežije ve společné domácnosti, mají spolu blízký vztah. Žalobkyně na území žije se svým současným manželem a jejich společnou dcerou N. N. N., narozenou dne X, všichni ve společné domácnosti na adrese hlášeného pobytu.
8. Žalobkyně namítala, že otázku nepřiměřenosti nelze odůvodnit jen z formálního zjištění správního orgánu, např. cesty do Vietnamu, nebo splnění vyživovací povinnosti na dálku. S takovým názorem nemůže žalobkyně souhlasit, neboť má na území ČR veškerou svou rodinu. Se svým bývalým manželem se stará o nezletilého syna, žije svůj bezproblémový život se svým nynějším manželem a nezletilou dcerou, které je teprve 1 rok. V případě, že žalobkyně bude nucena opustit území, tak to bezpochyby znamená značný zásah nejen do jejího života, ale i do života celé její rodiny včetně nezletilých dětí. Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou správní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (žalobkyně k tomu též citovala z rozsudku zdejšího soud ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015 – 139). K otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 – 75. Rovněž poukázala na rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57 - 58).
9. Žalobkyně uzavřela, že v odůvodnění obou rozhodnutí postrádá především konkrétní posouzení okolností souvisejících s tím, že na území žalobkyně realizuje svůj soukromý a rodinný život prostřednictvím soužití s manželem a nezletilými dětmi, jakož i odpovídající reflexi doby pobytu žalobkyně na území. Správní orgány se kvalifikovanému posouzení těchto otázek v odůvodnění vydaných rozhodnutí ve svém důsledku fakticky vyhnuly, ačkoliv je jejich zákonná povinnost řádně zkoumat a konkrétním způsobem posoudit rodinné a soukromé vazby žalobkyně na území.
10. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a dále žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 7. 10. 2021 uvedla, že trvá na zákonnosti, přezkoumatelnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaná konstatovala, že žalobou není žádným způsobem zpochybňován zjištěný skutkový stav, potažmo správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná pro úplnost uvedla, že v rámci řízení o žádosti žalobkyně nedošlo ke zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu (v předchozím projednání), jak tvrdila žalobkyně, tudíž žalovaná nemohla ani tvrdit nepřiměřenost takového rozhodnutí.
12. K žalobkyní tvrzenému porušení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že k porušení daného ustanovení nedošlo. Prvostupňový orgán podle názoru žalované zvážil všechny relevantní skutečnosti, které se v průběhu správního řízení o žádosti objevily, na základě kterých posoudil možný dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zhodnocení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do života žalobkyně je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí provedeno dostatečně a odpovídá zákonným požadavkům. Žalovaná dodala, že žalobkyně nepřiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, popřípadě porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nenamítala ani v rámci řízení před vydáním rozhodnutí prvostupňového orgánu, potažmo ani v řízení odvolacím. Namítá-li žalobkyně, že správní orgány byly povinny za účelem posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí zjistit skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, pak z ustálené judikatury vyplývá, že je to naopak žalobkyně, která je povinna předeštit veškeré skutečnosti, jež mají být při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vzaty v potaz (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020 – 49). Ze strany žalobkyně nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplýval takový zásah do jejího soukromého a rodinného života, který by způsobil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí. Skutečnosti prvostupňovému orgánu známe tento posoudil, kdy byly vyhodnoceny jako nezpůsobilé k tomu, aby bylo prvostupňové rozhodnutí nutné považovat za nepřiměřené. Pokud žalobkyně v této věci uvedla konkrétní okolnosti poprvé až v rámci žaloby, dle názoru žalované nelze prvostupňovému orgánu ani žalované vytýkat, že se těmito skutečnostmi případně nezabývaly. Žalobkyně měla možnost po celou dobu řízení o žádosti vyjádřit své stanovisko, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy.
13. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Průběh řízení

14. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 22. 7. 2021 a předmětná žaloba byla soudu (byť místně nepřislušnému) doručena dne 22. 8. 2021 (posledním dnem lhůty pro podání žaloby bylo pondělí 23. 8. 2021). Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
15. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“), neboť žalobkyně v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělila, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání, a žalovaná s tímto postupem vyslovila souhlas ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 10. 2021.

V.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 ř. s.).
17. Poté, co soud v projednávané věci přezkoumal napadené rozhodnutí a předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
18. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně účastníci řízení ani žádné důkazní návrhy, které by šly nad rámec správního spisu, neučinili.
19. Žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí předně namítala (i) nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti o prodloužení pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života žalobkyně, a dále i (ii) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů pro posouzení právě otázky přiměřenosti.
20. Soud nejprve posoudil otázku (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť z podstaty věci vyplývá, že přezkoumat z hlediska zákonnosti lze pouze přezkoumatelné rozhodnutí.
21. V této souvislosti soud nejprve uvádí, že z hlediska soudního přezkumu činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod 22). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, bod 24) dále vyplývá, že „*přezkoumatelné rozhodnutí je rozhodnutí srozumitelné, s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).*“ Ačkoliv byl tento právní názor vysloven ve vztahu k soudnímu rozhodnutí, lze jej vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 22).
22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, na základě jakých důvodů žalovaná dospěla ke svému rozhodnutí, přičemž shodné platí i pro prvostupňové rozhodnutí. Správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rodinného života žalobkyně v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly, byť velmi stručně, což ovšem, zejména v případě napadeného rozhodnutí, bylo dáno i tím, že odvolání žalobkyně bylo strohé, když se omezilo na konstatování hrubého rozporu prvostupňového rozhodnutí s vyjmenovanými ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců. I přes stručnost odůvodnění otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění je posouzení správních orgánů způsobilé soudního přezkumu. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tudíž nebyla důvodná.

23. Soud tak mohl přistoupit k věcnému posouzení žaloby, tj. k posouzení námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud nejprve rekapituluje obsah správního spisu.
24. Žalobkyně podala dne 14. 10. 2019 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále též jen „ČR“) za účelem společného soužití rodiny na území dle § 44a zákona o pobytu cizinců. Nositelem oprávnění dle žádosti byl pan X. T. N., narozený dne X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, pobývajících na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu (dále jen „současný manžel“). Žalobkyně doložila oddací list ze dne 19. 1. 2018 dokládající uvedenou skutečnost. Prvostupňový orgán z informačního systému zjistil, že žalobkyně naposledy pobývala na území ČR na základě prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 7. 11. 2014 do 6. 11. 2019. Povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR bylo původně vydáno (a poté i v roce 2014 prodlouženo) za účelem společného soužití rodiny na území, když nositelem oprávnění byl předchozí manžel žalobkyně – pan Q. T., narozený dne X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, pobývajících na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu (dále jen „bývalý manžel“). Manželství žalobkyně a jejího bývalého manžela bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 7. 11. 2017, č. j. 14 C 256/2017 – 21, který nabyl právní moci dne 8. 11. 2017. Z daného rozsudku rovněž vyplynulo, že jejich nezletilý syn C. T., narozený dne X, byl rozhodnutím soudu svěřen do výchovy otce – bývalého manžela žalobkyně. Z úvodní části správního spisu rovněž vyplývá, že žalobkyně i její současný manžel měly v dané době hlášené místo pobytu na adrese L., okr. R., že žalobkyně neměla záznam v rejstříku trestů a že v roce 2018 podnikala jako osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ).
25. Dne 19. 12. 2019 vyzval prvostupňový orgán žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž výzva je koncipována zcela obecně. Žalobkyně se s podklady seznámila dne 6. 1. 2020 a sdělila, že doloží nové ubytování, což dne 13. 1. 2020 učinila. Prvostupňový orgán před vydáním svého rozhodnutí žalobkyni ani neupozornil, ani nepoučil, že může tvrdit skutečnosti týkající se otázky přiměřenosti dopadů případného zamítavého rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, což je patrné z výzvy ze dne 19. 12. 2019, tak i z následného protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 6. 1. 2020.
26. S časovým odstupem cca 16 měsíců vydal prvostupňový orgán předmětné prvostupňové rozhodnutí ze dne 6. 5. 2021, kterým byla žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta z důvodu, že žalobkyně neplní účel, pro který bylo povolení vydáno. Prvostupňový orgán své rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že manželství žalobkyně a jejího bývalého manžela bylo pravomocně rozvedeno dne 8. 11. 2017. S ohledem na zjištěné skutečnosti měl prvostupňový orgán za to, že žalobkyně neplnila účel, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, neboť jí zanikla rodinná vazba k bývalému manželovi, který byl nositelem oprávnění k dlouhodobému

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pobytu žalobkyně za účelem společného soužití rodiny, čímž současně zaniklo také oprávnění k výše uvedenému dlouhodobému pobytu žalobkyně. Prvostupňový orgán k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2016, č. j. 30 A 141/2015 – 49. Dále prvostupňový orgán odkázal na § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zabýval se otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a zda nebudou mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přitom mj. konstatoval, že žalobkyně na území ČR pobývá od roku 2012, že její původní manželství bylo rozvedeno v průběhu posledního povoleného dlouhodobého pobytu a že tři měsíce po rozvodu uzavřela manželství se svým současným manželem. Rovněž konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobkyně žije ve společné domácnosti se svým manželem a nezletilou dcerou, a že její nezletilý syn (z prvního manželství) žije se svým otcem. Nicméně dle přechodových razítek v cestovním dokladu žalobkyně měl za patrné, že žalobkyně pravidelně cestuje do svého domovského státu, kde žijí její rodiče a dva sourozenci, tudíž rodinné zázemí má také v zemi původu a její vazby k zemi původu tedy nebyly zpřetrhány. Prvostupňový orgán dále poukázal na to, že pokud žalobkyně po rozvodu manželství chtěla pobývat se svým manželem a nezletilou dcerou na území ČR, pak mohla požádat o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s novým manželem na Zastupitelském úřadě ČR, nebo rovněž mohla na území podat žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců za účelem rodinným, avšak ani jednu z těchto možností v důsledku své chyby nevyužila a žádost o vydání nového povolení k pobytu na území si nepodala. Prvostupňový orgán uzavřel, že nic nebrání návratu žalobkyně do země původu, a s ohledem na uvedené skutečnosti, zejména pak že žalobkyně na území neplní účel, pro který jí byl pobyt povolen, prvostupňový orgán učinil závěr, že rozhodnutí není nepřiměřené, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobkyně.

27. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 15. 5. 2021 odvolání, v němž namítala rozpor s právními předpisy, konkrétně ustanovením § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, a dále ustanovením § 44a a § 46a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán dne 1. 6. 2021 vyzval žalobkyni k odstranění vad odvolání, resp. doložení jeho odůvodnění, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy. Na výzvu žalobkyně nereagovala.
28. Dne 22. 7. 2021 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, v němž se ztotožnila s názorem prvostupňového orgánu. Žalovaná konstatovala, že pobyt cizince na území ČR je podmíněn plněním jednoho z konkrétních účelů aprobovaných zákonem o pobytu cizinců. Podmínkou vydání, resp. prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je splnění formální a materiální podmínky vztahující se k deklarovanému účelu pobytu cizince. Žalovaná měla za prokázané, že žalobkyně se svým bývalým manželem nesdílí společnou domácnost již od září 2016, jak bylo oběma potvrzeno v rozvodovém rozsudku. Žalobkyně tak již od září 2016 neplní účel povoleného pobytu na území, kterým je společné soužití rodiny, tedy účel pobytu, za kterým jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu na území vydáno, potažmo prodloužena doba jeho platnosti. Přestože žalobkyně dne 19. 1. 2018 uzavřela nové manželství se svým současným manželem, přestala splňovat podmínky pro vyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti svého dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jelikož došlo k opuštění společné domácnosti a pozbytí rodinné vazby na bývalého

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

manžela, jakožto původního nositele oprávnění k pobytu. Žalovaná podotkla, že nejen z označení žádosti, ale např. i ze způsobu prokazování úhrnného měsíčního příjmu je zřejmé, že žalobkyně žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, tedy že žalobkyně nepodala jiný typ žádosti (ani za jiným účelem). Tomuto závěru svědčí také doba podání žádosti, kdy tak žalobkyně učinila před uplynutím doby platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu (v posledním měsíci doby jeho platnosti). Žalobkyně podala předmětnou žádost dne 14. 10. 2019, přestože s bývalým manželem již od září 2016 nesdílí společnou domácnost a dne 6. 11. 2017 došlo k rozvodu jejich manželství, resp. od 19. 1. 2018 je nově vdaná. Žalovaná rovněž uvedla, že po posouzení skutkového stavu, zejména s ohledem na důvod zamítnutí žádosti žalobkyně, je napadené rozhodnutí přiměřené. Vzhledem k obecné formulaci odvolacích námitek se žalovaná nemohla k předmětným námitkám relevantně vyjádřit, neboť žalobkyně nespécifikovala konkrétní skutečnosti, o něž opírá svá tvrzení. Žalovaná dodala, že zákonnost a přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí zkoumá vždy, přičemž po přezkoumání spisového materiálu žalovaná porušení uvedeného neshledala a dospěla k závěru, že námitky jsou nedůvodné.

29. Soud předepisuje, že z provedené rekapitulace správního spisu nevyplývá, že by *správní řízení o žádosti žalobkyně bylo prvostupňovým orgánem zastaveno*, ani že by bylo *v předchozím řízení rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovanou zrušeno*, jak žalobkyně ve velmi obecné rovině zmínila v úvodních dvou odstavcích čl. IV. své žalobě. Rovněž žalovaná takový průběh řízení odmítla. Ačkoli je mezi seznámením žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí (6. 1. 2020) a vydáním prvostupňového rozhodnutí (6. 5. 2021) značná časová prodleva, ze správního spisu není patrné, čím tato prodleva byla způsobena a soud se tak může jen domnívat, že se jedná o důsledek okolností spojených s pandemií Covid-19, nikoli že by v průběhu správního řízení bylo prvé rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušeno. Jelikož žalobkyně k výše uvedenému nic bližšího neuvedla a v průběhu soudního řízení nijak nereagovala na vyjádření žalované k žalobě, která zrušení prvostupňového rozhodnutí odmítla, považoval soud toto tvrzení v žalobě za zřejmý omyl, tudíž se tímto tvrzením žalobkyně již dále nezabýval.
30. V každém případě platí, že v projednávané věci je podstatou sporu posouzení otázky, zda skutečně byly naplněny zákonné předpoklady pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Soud proto při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
31. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců *k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).*
32. Podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

34. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřovala výlučně v tom, že se správní orgány nesprávně a nedostatečně vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti o prodloužení pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně tak ve své žalobě nezpochybnila závěr správních orgánů, že v důsledku jejího rozchodu a následného rozvodu se svým bývalým manželem přestala plnit účel, pro který jí bylo vydáno předmětné povolení k dlouhodobému pobytu, o jehož prodloužení žádala. S ohledem na takto vymezené žalobní body soud v projednávané věci otázku (ne)plnění účelu pobytového povolení neřešil a řešit ani nemohl, protože v tomto směru žalobkyně žádnou žalobní námitku neuplatnila. Soud v dané souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudek ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k těmto závěrům: „Je jinou vadou řízení před soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud krajský soud přezkoumá (a poté zruší) žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn. Tento nesprávný postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je jinak ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí.“ (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 2 As 183/2020 – 27).

35. Soud se tudíž zabýval stěžejní otázkou, zda za daných okolností posuzovaného případu budou důsledky neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně přiměřené důvodu neprodloužení, tj. neplnění účelu pobytu, přičemž se přihlíží zejména k dopadům daného zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. V posuzovaném případě platí, že posouzení přiměřenosti je explicitní zákonnou podmínkou stanovenou v § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, kterou byly správní orgány povinny zkoumat a k tomu si též náležitě zjistit skutkový stav. Pouze tak lze dostat zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu), dle které správní orgány jsou povinny zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí o předmětné žádosti o prodloužení pobytového oprávnění cizince (žalobkyně). Právě uvedené znamená, že v případě žalobkyně mohly správní orgány přistoupit k neprodloužení předmětného pobytového oprávnění pouze tehdy, pokud měly na základě řádně zjištěného skutkového stavu postaveno najisto, že důsledky rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění v podobě dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně budou přiměřené důvodu neprodloužení pobytového oprávnění, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

neplnění účelu pobytu.

36. V obecné rovině platí, že k posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a na druhé straně veřejný zájem. Je třeba vždy poměřovat „něco k něčemu“, tedy veřejný zájem ve vztahu k právu cizince na soukromý a rodinný život (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). Soud zdůrazňuje, že takovéto vážení veřejného zájmu na straně jedné a práv cizince na straně druhé musí být v každém konkrétním případě individualizované konkrétními specifiky daného cizince, přičemž správní orgány nesmí sklouznout k paušalizování, případně k ryze formálnímu posouzení s odkazem na to, že cizinec v řízení před správními orgány k otázce (ne)přiměřenosti nic neuvedl. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 373/2019 – 44 (bod [20]), kde se podává: „*Nejvyšší správní soud připomíná, že ani v případě zamítnutí žádosti z důvodu neplnění účelu pobytu nelze pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 – 38), vždy je však nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění.*“
37. Soud v dané souvislosti odkazuje na shrnující závěry Nejvyššího správního soudu ve vztahu k posuzování otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců judikované v rozsudku ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021 – 34, z nichž ve svém posouzení předmětné věci vycházel, neboť neshledal žádného důvodu, pro který by bylo namíste se od této konzistentní a aktuální soudní judikatury jakkoli odchylovat: „*Není přitom sporné, že předmětné pobytové řízení bylo zahájeno na základě žádosti žadatele (žalobce), který má předložit všechny potřebné doklady, resp. tvrdit relevantní informace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27). I takové řízení je však založeno na zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Naplnění této zásady znamená zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 5 As 42/2011 - 112, ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007 - 92, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 - 29. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, že „ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezavazuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud měl správní orgán pochybnosti o věrohodnosti žalobcových tvrzení, vhodným nástrojem k jejich odstranění mohl být zejména účastnický výslech žalobce.“ Soud dále připomíná, že § 174a zákona o pobytu cizinců ukládá správnímu orgánu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Platí přitom, že správní orgány nemusí posuzovat veškerá kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba zhodnotit důvody specifické pro konkrétní případ (rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 32, nebo ze dne*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 31). *Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které dal cizinec správnímu orgánu k dispozici (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2021, č. j. 10 Azs 398/2021 - 47). Jak tedy správně dodal krajský soud, z hlediska žadatelů o předmětný pobyt je pochopitelně žádoucí, aby správním orgánům sami poskytli dostatek tvrzení a nejlépe i důkazů o svých soukromých či rodinných poměrech, neboť jim tím umožní širší přezkum, resp. umožní jim přihlédnout i k těm okolnostem, které by jinak správním orgánům nebyly zřejmé, neboť jim nejsou dostupné z úředních evidencí či jiných zdrojů. Tento žádoucí postup, který je v zájmu samotných účastníků, však není možno zaměňovat s povinností vyplývající pro správní orgány z § 174a zákona o pobytu cizinců. Této povinnosti však v dané (specifické) věci správní orgány nedostaly.“* (srov. bod [15] cit. rozsudku). Nejvyšší správní soud rovněž v právě uvedeném rozsudku připomenul, že „každý případ je třeba posuzovat individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci (vedle výše uvedených rozsudků srov. např. rozsudky ve věcech sp. zn. 10 Azs 249/2016, sp. zn. 10 Azs 296/2019, sp. zn. 8 Azs 87/2020, sp. zn. 10 Azs 398/2021 atp.).“ (srov. bod [17] cit. rozsudku).

38. V posuzovaném případě tak bylo třeba vážit veřejný zájem (tím je v obecné rovině zájem na respektování pravidel zákona o pobytu cizinců) na straně jedné, a právo žalobkyně na soukromý a rodinný život na straně druhé. Jakkoli žalobkyně v řízení před správními orgány explicitně netvrdila nic ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů případného zamítavého rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, prvostupňovému orgánu byly prokazatelně známy z jeho úřední činnosti základní skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života žalobkyně, tedy že žalobkyně pobývá na území ČR od roku 2012, má zde dvě nezletilé děti (syna z prvního manželství a dceru z druhého, současného manželství) a žije zde ve společné domácnosti se svým současným manželem a jejich nezletilou dcerou (srov. str. 3 prvostupňového rozhodnutí). Prvostupňovému orgánu pak bylo žalobkyní doloženo její současné bydliště (doložen doklad o zajištění ubytování na adrese L., okr. R.), které sdílí se svým současným manželem, a dále i to, že ona i její současný manžel v ČR podnikají (doloženy platební výměry na daň z příjmu fyzických osob za rok 2018, včetně ročního vyúčtování plateb na zdravotní a sociální pojištění).
39. Soud na tomto místě podotýká, že neaktivita žalobkyně ohledně tvrzení skutečností relevantních pro posouzení otázky přiměřenosti mohla pramenit z jejího přesvědčení, že poté, co téměř dva roky před podáním předmětné žádosti uzavřela nové manželství (manželství uzavřeno dne 19. 1. 2018, žádost podána dne 14. 10. 2019), v rámci kterého žije se svým současným manželem ve společné domácnosti, resp. se jím v roce 2020 (tedy v průběhu správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí) narodila dcera, nadále plní deklarovaný účel pobytového oprávnění, tedy „soužití s rodinou“. Uvedené platí o to více, že prvostupňový orgán (a posléze ani žalovaný) žalobkyni v souladu se základními zásadami správního řízení (zejména zásadou ochrany dobré víry a zásadou legitimního očekávání) nikterak neinformoval o jím zastávaném výkladu otázky (ne)plnění účelu pobytu v případě rozvodu původního manželství a uzavření nového manželství, resp. nepoučil ji o možnosti tvrdit a prokazovat skutečnosti relevantní z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů případného zamítavého rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Jakkoli takovýto „vstřícný“ postup správních orgánů vůči cizincům zákon v obecné rovině nestanovuje, správní orgány dozajista mohly (a podle názoru soudu i měly, neboť to bylo s ohledem na specifické okolnosti daného případu žádoucí) takto postupovat v duchu základních zásad správního řízení (srov. zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu), a tím u žalobkyně iniciovat její procesní aktivitu, na základě které by pak

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

mohly získat informace potřebné pro naplnění zásady materiální pravdy, tedy ke zjištění stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný k řádnému posouzení předmětné žádosti o prodloužení pobytového oprávnění žalobkyně.

40. Jakkoli je třeba v posuzovaném případě vycházet z předpokladu, že žalobkyně po rozvodu se svým bývalým manželem neplnila účel pobytu (neboť tento závěr správních orgánů nebyl žalobou zpochybněn), tak v rámci posouzení otázky přiměřenosti podle přesvědčení soudu měly správní orgány přihlédnout k tomu, že žalobkyně deklarovaným účelem pobytu bylo „soužití rodiny“, za kterou žalobkyně tím, že ve své žádosti označila již svého současného manžela, nepochybně považovala svou „novou“ rodinu tvořenou současným manželem a v roce 2020 narozenou dcerou. Žalobkyně tedy i poté, co se rozvedla se svým bývalým manželem, nadále na území ČR žije rodinný život, když sdílí společnou domácnost se svým novým manželem a jejich v roce 2020 narozenou dcerou. Navíc lze předpokládat (a ze správního spisu nevyplývá nic, že by tomu bylo jinak), že žalobkyně se i nadále stýká se svým nezletilým synem z prvního manželství, byť tento byl rozhodnutím soudu svěřen do výchovy otce a matka se zavázala přispívat na jeho výživu.
41. Za těchto specifických okolností posuzovaného případu je podle názoru soudu veřejný zájem na respektování zákonného pravidla o neprodloužení pobytového oprávnění pro neplnění účelu pobytu značně oslaben, neboť *de facto* by žalobkyně i nadále prokazatelně využívala své pobytové oprávnění, o jehož prodloužení žádala, za účelem soužití rodiny, byť nyní již primárně „nové“ rodiny tvořené jejím současným manželem a jejich nezletilou dcerou. Navíc v rámci posouzení otázky přiměřenosti nelze zcela odhlížet od případných vazeb žalobkyně k bývalému manželovi, jakožto nositeli oprávnění k pobytu, neboť tito rozvedení manželé spolu mají nezletilého syna, tudíž jistý vztah blízký vztahu rodinnému mezi nimi může i nadále existovat (správní orgány ovšem nekonaly výslech bývalého manžela, aby postavily najisto jeho faktický vztah k žalobkyni, tudíž i v tomto ohledu nedostatečně zjistily skutkový stav). Je tudíž zřejmé, že žalobkyně se v souvislosti s neplněním účelu pobytu nedopustila závažného protiprávního jednání (resp. ve své podstatě se nedopustila žádného protiprávního jednání), což je jeden ze stěžejních faktorů, ke kterým má správní orgán přihlížet ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
42. Naproti tomu stojící právo žalobkyně na soukromý a rodinný život je značně silné, když je determinováno hned několika podstatnými okolnostmi, z nichž je na prvním místě nejlepší zájem obou nezletilých dětí žalobkyně, které žijí na území ČR. Nezletilá dcera žalobkyně (v době rozhodnutí prvostupňového orgánu ve věku necelého jednoho roku) žije se žalobkyní a jejím současným manželem ve společné domácnosti. Soud v tomto ohledu odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu kladoucí v pobytových věcech cizinců zásadní důraz na nejlepší zájem dítěte, a to napříč všemi typy pobytových oprávnění. Příkladem lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 – 28, v němž kasační soud zejména uložil, že „v dalším řízení musí správní orgány vzít nejlepší zájem nezletilých dětí stěžovatele za středobod svých úvah, přiznat tomuto zájmu rozhodující význam a teprve v takto definovaném rámci hledat spravedlivou rovnováhu mezi tímto nejlepším zájmem nezletilých dětí a konkurujícím veřejným zájmem. K tomu je nejprve třeba, aby na základě řádně zjištěného skutkového stavu k této otázce správní orgány tento nejlepší zájem obou nezletilých dětí stěžovatele definovaly, přičemž je v obecné rovině zřejmé, že v nejlepším zájmu nezletilého dítěte zpravidla bude sdílet společnou domácnost s oběma rodiči, nemusí tomu tak však být vždy.“. Na základě doposud zjištěného skutkového stavu plynoucího ze správního spisu soud nemá jediného důvodu pochybovat o tom, že v nejlepším zájmu nezletilé dcery žalobkyně bude žít se svou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

matkou (žalobkyní) a jejím otcem (současným manželem žalobkyně) ve společné domácnosti na území ČR, kde se narodila a její rodiče zde mají zdroj obživy a materiální zázemí. Stejně tak z obsahu správního spisu neplyne jediná indicie, pro kterou by nebylo důvodné předpokládat, že bude i v nejlepším zájmu nezletilého syna žalobkyně rovněž žijícího na území ČR (byť v péči bývalého manžela žalobkyně), aby žalobkyně nadále pobývala na území ČR a její syn tak bude moci být v bezprostředním kontaktu se svou matkou.

43. Další okolností svědčící ve prospěch soukromého a rodinného života žalobkyně je již zmíněné společné soužití žalobkyně se svým manželem, u kterého soud nemá důvodu pochybovat, že jde o soužití skutečné, nikoli fiktivní a zástupné poté, co se žalobkyně rozvedla se svým bývalým manželem (soud na prvním místě vychází z toho, že se v novém manželství žalobkyně a jejímu současnému manželovi narodila dcera, a dále i z toho, že mezi uzavřením nového manželství a podáním žádosti o prodloužení pobytového oprávnění je časový interval téměř dvou let). V neposlední řadě je relevantní okolností i podnikatelská činnost žalobkyně a jejího současného manžela, jakožto zdroj jejich obživy, a také bezproblémový pobyt žalobkyně na území ČR po dobu cca 10 let (žalobkyně nebyla soudně trestána, přičemž správní orgány neidentifikovaly ani žádné jiné protiprávní jednání, kterého by se žalobkyně na území ČR dopustila).
44. I přes právě popsané skutečnosti, které plynou ze správního spisu, se žalovaná v napadeném rozhodnutí vyjádřila k otázce přiměřenosti pouze tak, že *„po posouzení skutkového stavu a na základě výše uvedeného, zejména s ohledem na důvod zamítnutí žádosti účastnice řízení, je napadené rozhodnutí přiměřené“*, tedy bez dalšího aprobovala posouzení této otázky provedené v prvostupňovém rozhodnutí. Prvostupňový orgán svůj závěr o přiměřenosti svého zamítavého rozhodnutí postavil jednak na tom, že žalobkyně pravidelně cestuje do země původu, kde má své rodiče a dva sourozence, jednak že je v produktivním věku, a dále že pokud by chtěla pobývat na území ČR se svým současným manželem, může si příslušnou žádost podat na Zastupitelském úřadě ČR, popř. si lze také představit její pobyt se současným manželem a nezletilou dcerou na území jejich domovského státu.
45. Je zřejmé, že správní orgány nedefinovaly nejlepší zájem obou nezletilých dětí žalobkyně, a tudíž z tohoto úhlu pohledu vůbec nehodnotily dopady svého rozhodnutí, ač k tomu byly povinny, neboť skutečnost, že žalobkyně má dvě nezletilé děti, byla správním orgánům prokazatelně známa. Správní orgány se pouze omezily na lakonické konstatování, že pobyt žalobkyně, jejího současného manžela a jejich nezletilé dcery na území domovského státu *„si lze představit“*.
46. Rovněž argument správních orgánů, že si žalobkyně mohla na území podat žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 4 zákona o pobytu cizinců za účelem rodinným, avšak tuto možnost v důsledku své chyby nevyužila, neobstojí. Soud v dané souvislosti odkazuje na odmítnutí podobného argumentu správního orgánu ze strany Nejvyššího správního soudu v již citovaném rozsudku ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021 – 34, a to s následujícím odůvodněním, s nímž se soud plně ztotožňuje: *„Z hlediska jádra dané věci (absence náležitého odůvodnění) je irrelevantní argumentace obsažená v kasační stížnosti stran možnosti žalobce podat žádost o jiné pobytové oprávnění. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 A 152/2017 - 42: „Stejně tak je dle soudu nepřiměřený další argument správních orgánů, neboť mělo-li by platit, že zásah je přiměřený, pokud si cizinec může požádat o udělení jiného pobytového statusu, pak by*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu cizinců žádosti o nižší pobytový status nebrání. Zároveň však z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplyvá žádná záruka, že žalobci bude jiný pobytový status přiznán.“ Obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020 - 38.“ (srov. bod [18] cit. rozsudku).

47. Za shora popsaných okolností posuzovaného případu soud ani v nejmenším nemůže souhlasit se závěrem žalované vysloveným ve vyjádření k žalobě, že *prvostupňový orgán posoudil jemu známé skutečnosti a vyhodnotil je jako nezpůsobilé k tomu, aby bylo prvostupňové rozhodnutí nutné považovat za nepřiměřené.* Prvostupňovému orgánu zcela prokazatelně bylo známo minimálně to, že žalobkyně má na území ČR dvě nezletilé děti, přičemž pak její nezletilá dcera (v době rozhodnutí prvostupňového orgánu ve věku necelého jednoho roku) se žalobkyní a jejím současným manželem (otcem dívky) žije ve společné domácnosti. Již samotná tato skutečnost staví konstatování o „nezpůsobilosti skutečností známých prvostupňovému orgánu“ k tomu, aby bylo nutné považovat zamítavé prvostupňové rozhodnutí za nepřiměřené, do absurdní roviny a je v očích soudu neakceptovatelné.
48. Soud se proto neztotožnil s žalovanou v tom, že by prvostupňový orgán zvažil všechny relevantní skutečnosti, které se v průběhu správního řízení o žádosti objevily a že by na základě nich náležitě posoudil možný dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Opak je pravdou.
49. Pokud tedy soud v projednávané věci položil na pomyslné „misky vah“ na straně jedné ochranu soukromého a rodinného života žalobkyně (s důrazem na nejlepší zájem dvou nezletilých dětí žalobkyně) a na straně druhé veřejný zájem na respektování zákonného požadavku na dodržení účelu pobytu (značně oslabeného okolnostmi posuzovaného případu, kdy žalobkyně se sice rozvedla s bývalým manželem, ale posléze se na území ČR opět vdala a založila zde novou rodinu), pak soud, na rozdíl od správních orgánů, nenalezl spravedlivou rovnováhu v tom, že by měl veřejný zájem převážet nad ochranou soukromého a rodinného života žalobkyně, resp. nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobkyně.
50. Soud pro úplnost uvádí, že jeho posouzení se nikterak neocitá v rozporu s žalovanou odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020 – 49, z něhož žalovaná odkazovala toliko na obecné právní závěry, které soud nikterak nezpochybňuje a které nic nemění na jeho posouzení věci vystavěné na konkrétních okolnostech daného případu žalobkyně. Navíc v žalovanou odkazovaném rozhodnutí je zcela zřejmá zásadní odlišnost výchozích skutkových okolností, neboť se jednalo o případ cizince (žalobce), který měl v zemi původu (nikoli na území ČR) manželku, děti, rodiče i sourozence, a nadto správní orgán v daném řízení konal výslech žalobce, v rámci kterého měl žalobce možnost uvést skutečnosti relevantní ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu. Naproti tomu v nyní posuzovaném případě správní orgány výslech žalobkyně nekonaly a navíc soukromé a rodinné vazby (současný manžel a dvě nezletilé děti na území ČR) byly správním orgánům prokazatelně známy.
51. V návaznosti na výše popsané skutkové okolnosti posuzovaného případu soud shledal úvahy a závěry správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně jako nesprávné, neboť byly učiněny v rozporu s konkrétními okolnostmi daného případu, které vyplynuly z obsahu správního spisu. Napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, jsou proto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nezákonná.

VI.

Rozhodnutí soudu

52. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána důvodně, soud ve výroku I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) spočívající v nesprávném výkladu a aplikaci relevantní právní úpravy na okolnosti posuzovaného případu.
53. Jelikož vadami, které soud shledal ve vztahu k napadenému rozhodnutí, je zatíženo i prvostupňové rozhodnutí, soud jej výrokiem II. tohoto rozsudku rovněž zrušil (srov. § 78 odst. 3 s. ř. s.).
54. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

55. Výrokem III. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byla procesně úspěšná žalobkyně a náleží ji proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč.
56. Podle obsahu soudního spisu náklady žalobkyně tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále pak odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to (i) převzetí právního zastoupení a (ii) sepsí žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$ Kč). Náhradu hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$ Kč). Původní zástupce žalobkyně netvrdil ani nedoložil, že by byl plátcem DPH, přičemž ani z veřejně dostupných zdrojů nevyplývá, že by tomu tak bylo. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 *in fine* o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. října 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.